

om, hvorvidt Domme, affagte i Hertugdømmerne kunne eregveres i Danmark, besvaret Spørgsmaalet derhen, at Domme og Kjendelser, affagte i Hertugdømmerne, maae kunne eregveres her i Danmark, naar Dommen eller Kjendelsen behørigt beskrevet er tilstede ved Forretningen, og jeg er tilbøielig til at mene, at der, idet der i denne Høiesteretsklæring kun er fordret, at Dommen eller Kjendelsen skulde være tilstede ved Forretningen, behørig beskrevet, ikke er antaget Andet, end at de Forbringer, som den paagjældende Foged her kunde stille, ere fyldestgjorte, naar Dommen eller Kjendelsen foreligger behørig beskrevet, altsaa ikke i Actform. Et andet Punkt, som den ærede Ordfører har berørt, er Sproget. Man har her ogsaa med Sikkerhed kunnet gaae ud fra, at de Tilfælde ville være sjældne, hvor der fra Fogdens Side maatte gjøres Forbring paa at faae en Oversættelse, fordi han ikke forstod det Sprog, hvori Dommen, Kjendelsen osv. var affattet; men det har naturligviis ogsaa været forudsæet, at det var Tilfælde, som kunde møde. Man er imidlertid gaaet ud fra, at hvor saadanne Tilfælde indtraadte, maatte det stille sig paa den Maade, som den ærede Ordfører har bemærket. Naar Dommen forelægges, paabegyndes Executionen; men troer Fogden at behøve Veiledning i en Oversættelse, kan han, som den ærede Ordfører bemærkede, udsætte Forretningen og erholde en saadan Oversættelse. Det er en Fremgangsmaade, som efter min Formening har Hjemmel i den almindelige Lovgivning, hvor man med Hensyn til saadanne Retsanliggender vistnok kan forlange, at der kommer til at foreligge Oversættelser. Ogsaa med Hensyn til denne Gjenstand troer jeg at kunne henvise til, hvad der er det Sædvanlige med Hensyn til de af mig paapegede Executioner af Domme fra Hertugdømmerne, hvor der ikke er opstillet nogen saadan almindelig Betingelse om, at de skulle foreligge i dansk Sprog. Men forsaavidt der kunde være Anledning til at frygte for — hvad der vel kan være — at en Oversættelse i visse Tilfælde kunde være fornøden, saa vil ialtsald det, der i den Henseende mangler, kunne foranstaltes afhjulpet ved, at der i sin Tid, naar der blev Spørgsmaal om en Conventions Afslutning, samtidigt

hermed kunne finde Udtalelser Sted, som det ikke, ialtsald efter Ministeriets Mening, har været nødvendigt at optage i Lovens selv, men hvis Diemod ogsaa paa denne Maade vist vil kunne opnaaes. Der er fremdeles en Bemærkning med Hensyn til Gjenstanden for Lovens Omraade, at det i alt Fald ikke var opphøiet over Tvivl, hvorledes det maa have sig med Hensyn til Domme, der gif ud paa Handlinger, og hvad der skulde præsteres under daglig Mølt. Man er gaaet ud fra, at der ikke kan være Tale om at henregne disse til de Domme, Lovens skulde omfatte. Udvalget har allerede, idet det har reist sin Tvivl, saa tilstrækkeligt begrundet Resultatet, at jeg ikke kunde have Noget at sige dertil, men kun behøver at henvise til, hvad Udvalget har anført i sin Betænkning. Med Hensyn til hele Charakteren af de Møltter, der er Spørgsmaal om — navnlig med Hensyn til hvad Forordningen af 6te April 1842 fastsætter angaaende deres Bestaaenhed — troer jeg, at vi kunne være overbeviste om, at det er det, der i Reglen maa antages. Jeg kan ligeledes ubetinget tiltræde hvad Ordføreren har ytret som det, Udvalget har været tilbøielig til at antage med Hensyn til Eidsomme. Ogsaa det der Anførte troer jeg ligger i Naturen af de Domme og Kjendelser, hvorom der er Spørgsmaal; det er saadanne, som efter deres Natur ere umiddelbart modne til at kunne være Gjenstand for Fuldbyrdselsen. Andre Eidsomme troer jeg heller ikke kunne komme ind med. Der er med Hensyn til de stillede Endringsforslag fremsat nogle almindelige Bemærkninger af den ærede Ordfører. Med Hensyn til Endringsforslaget til § 2 kan jeg ikke andet end erkjende, at det er en Forbedring af Udtrykket. Ordet „vedkommende“ vilde, som han bemærkede, vist kunne give Anledning til Tvivl. Med Hensyn til § 6 kan jeg ikke heller have Noget at erindre mod Endringsforslaget. Det staaer tilbeels noget i Forbindelse med hele den Maade, hvorpaa Ministeriet under Forhandlingerne i denne Sag har maattet gaae frem, for at den kunde fremmes saa hurtigt som muligt, navnlig den Omstændighed, at det var det danske Ministerium, som først udarbejdede sit Lovudkast, som senere blev Gjenstand for Forhandling,